



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **P. N.**
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici M.
P. O. Box X, X M.

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. MSP-474/2020-OSV-OSV/3,
ve věci poskytnutí informace,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. MSP-474/2020-OSV-OSV/3 a rozhodnutí Okresního soudu v Olomouci ze dne 15. 7. 2020, č. j. 0 Si 272/2020-2 se zrušují.
- II. Soud **nařizuje** Okresnímu soudu v Olomouci poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informaci o tom, zda byla soudkyně JUDr. Š. H. dne 1. 5. 2016 fyzicky přítomna v budově Okresního soudu v Olomouci.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

A. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se obrátil na Okresní soud v Olomouci s požadavkem na poskytnutí informace s využitím dat z docházkového systému o tom, zda byla či nebyla dne 1. 5. 2016 fyzicky v budově soudu soudkyně JUDr. Š. H. Povinný subjekt žádost odmítl rozhodnutím ze dne 15. 7. 2020, č. j. 0 Si 272/2020-2 podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Své rozhodnutí odůvodnil tím, že požadovaná informace se vztahuje k docházkovému systému soudců, který je personálním předpisem, který nemá žádné účinky navenek. Požadovaná informace se týká konkrétní soudkyně a její práce v nepracovní den (státní svátek a současně neděle). Poskytnutím požadované informace by bylo žalobci umožněno, aby vypožadoval její pracovní a mimopracovní návyky, což by zasáhlo nejen její soukromí, ale ohrozilo i její bezpečnost. Proto se povinný subjekt přiklonil k tomu, že je namístě omezit žalobcovo právo na informace.
2. Proti uvedenému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalovaný potvrdil názor povinného subjektu, že docházkový systém má povahu personálního předpisu. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona pojednává o „informacích vztahujících se“ k personálním předpisům, což znamená, že výluku z informační povinnosti je možné vztáhnout nejen na ně samotné, ale i na informace k nim se vztahující, tedy rovněž údaj o docházce konkrétní soudkyně. Žalovaný dále poukázal na to, že důvod pro odmítnutí žádosti zakotvený v § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona je fakultativní a že je nutné vždy odůvodnit, proč byla jeho aplikace nezbytná. Žalovaný se s úvahami povinného subjektu ztotožnil a doplnil, že na jeho úvahy nemá vliv, že se požadované informace týkají veřejně činné osoby. Ani v případě veřejně činných osob totiž nelze bez dalšího poskytovat všechny údaje, které se jich týkají.
3. V žalobě, jíž se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, zpochybnil žalobce aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Podle žalobce je uvedené ustanovení aplikovatelné jen tehdy, pokud předmětná informace nedopadá navenek, což rozhodně není případ žalobce. Požadovaná informace je pro žalobce důležitá z toho důvodu, že dne 1. 5. 2016 měla vydat JUDr. Š. H. usnesení, kterým ustanovila žalobci v jeho trestním řízení advokáta. Uvedené usnesení bylo vypraveno až dne 3. 5. 2016 a žalobci bylo doručeno až dne 4. 6. 2016, i když některé jiné rozhodnutí v minulosti obdržel již v den jejich vyhlášení (s ohledem na blízkost Věznice Olomouc a Okresního soudu v Olomouci). Podle žalobce bylo dané usnesení vydáno místně nepříslušným soudem. To vyplývá z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/14, který je aplikovatelný až od 2. 5. 2016. Proto žalobce potřebuje znát, zda byl žalobci advokát skutečně ustanoven již dne 1. 5. 2016.
4. Podle žalobce nemohou obstát ani úvahy o tom, že by poskytnutím požadované informace bylo zasaženo do soukromí zmíněné soudkyně. Žalobce totiž žádal o informace o pracovní činnosti veřejně činné osoby. Na tuto informaci má nárok podle § 8a informačního zákona. Navíc žalobci není zřejmé, jak mohla 4 roky stará informace ohrozit soukromí zmíněné soudkyně. Žalobce zdůraznil, že smyslem jeho žádosti je výkon kontroly soudní moci, která je součástí moci státní. Odkaz žalovaného na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 301/05 není relevantní.
5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

6. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zmínil, že ačkoliv byl den 1. 5. 2016 státním svátkem, měla soudkyně JUDr. Š. H. nařízenou tzv. dosažitelnost, jak mu již dříve sdělil povinný subjekt, tudíž tím spíše nemohou obstát úvahy o zásahu do jejího soukromí.
7. U ústního jednání dne 7. 2. 2022 setrvali účastníci na svých stanoviscích.

B. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona platí, že *„povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu“*.
10. Citované ustanovení umožňuje povinnému subjektu odmítnout žádost o poskytnutí informací vztahujících se k vnitřním pokynům (tj. interním individuálním aktům) nebo personálním předpisům (interním normativním aktům). Předmětem vnitřního (personálního) předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř“ úřadu. Rozhodujícím kritériem pro určení toho, zda povinný subjekt není povinen svůj interní předpis žadatelům o informaci poskytnout, je jeho materiální stránka, tedy zda interní předpis upravuje postupy, které se projeví výhradně uvnitř povinného subjektu a zároveň jeho právní účinky nedopadají do práv a právem chráněných zájmů dalších osob. Pokud není obsahový znak vnitřního předpisu naplněn, tedy vnitřní předpis působí navenek povinného subjektu a dopadá do práv osob stojících mimo, nelze jej neposkytnout s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007-89, č. 1532/2008 Sb. NSS, ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1 As 120/2017-37 nebo ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 178/2017-34).
11. Naplnění těchto podmínek však pro odmítnutí žádosti o informace nestačí. Povinný subjekt je totiž vždy povinen zvážit, zda je v konkrétním případě odepření poskytnutí informace nezbytné, a svůj postup řádně zdůvodnit. V opačném případě zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 As 108/2014-54).
12. Mezi účastníky není sporné, že požadovaná informace je informací vzniklou na základě vnitřního předpisu (docházkového systému) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Spor je jednak o tom, zda předmětná informace zasahuje do práv a právem chráněných zájmů dalších osob (čili její výlučně interní charakter) a zda v případě naplnění předchozí podmínky existuje legitimní důvod pro její neposkytnutí žalobci.
13. Podle názoru krajského soudu má požadovaná informace výlučně interní charakter. Fyzická přítomnost soudkyně na pracovišti totiž sama o sobě do práv třetích osob žádným způsobem nezasahuje. V tomto ohledu krajský soud souhlasí s žalovaným.
14. Odlišně od žalovaného však krajský soud hodnotí otázku, zda existuje legitimní důvod pro neposkytnutí této informace žalobci. Žalovaný tyto legitimní důvody spatřuje v možném ohrožení bezpečnosti soudkyně JUDr. H., ve znalosti jejích pracovních

a mimopracovních návyků a s tím spojeným zásahem do jejího soukromí. Podle názoru zdejšího soudu však ani jeden z těchto důvodů nemůže obstát.

15. Předně je nutné uvést, že právo na informace vyplývá z čl. 17 odst. 5 Listiny, který stanoví, že *„státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon“*. Každé omezení práva na informace musí být provedeno zákonem a musí ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny představovat opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.
16. Právo na ochranu soukromí JUDr. Š. H., které je rovněž ústavně chráněno v čl. 10 Listiny, by nepochybně takové omezení mohlo představovat. Jakkoliv se totiž požadovaná informace týká primárně pracovní činnosti JUDr. H., mohla by mít v obecné rovině zprostředkovaný dopad i do jejího soukromí, např. právě získáním znalostí o jejích pracovních návycích, o tom, kdy je daná soudkyně v práci, a tudíž není doma, v jakých časech do práce přichází a kdy z ní odchází apod.
17. V posuzované věci je však takový zásah vyloučen. Jak správně poukazuje žalobce, požadovaná informace je více než 5 let stará a navíc se týká toliko jediného dne. Nutno dodat, že žalobce požaduje prosté sdělení o tom, zda zmíněná soudkyně v budově soudu byla či nikoliv. Z takto kusé informace rozhodně nelze vysledovat žádné pracovní návyky, jak v rozhodnutí uvedl žalovaný. Krajskému soudu není ani zřejmé, jak by mohla takto stará, a navíc kusá informace ohrozit bezpečnost zmíněné soudkyně. Z této informace totiž nelze vysledovat žádné pravidelné návyky zmíněné soudkyně a např. tak zjistit, kde se bude v jakou denní dobu nacházet. Lze tak uzavřít, že správní orgány neuvedly žádný legitimní důvod, který by odůvodnil omezení práva na informace. Ani krajskému soudu žádný takový důvod není znám.
18. Dále se krajský soud ve smyslu § 16 odst. 5 informačního zákona zabýval tím, zda existuje jiný důvod pro neposkytnutí předmětné informace a dospěl k závěru, že nikoliv.
19. Podle čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) platí, že *„pro účely toho nařízení se rozumí osobními údaji veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“*.
20. Podle čl. 4 odst. 2 obecného nařízení o ochraně osobních údajů platí, že zpracováním se rozumí *„jakákoliv operace nebo soubor operací, které jsou prováděny s osobními údaji nebo soubory osobních údajů pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“*.
21. Požadovaná informace se týká pracovní docházky konkrétní soudkyně, tudíž ji lze považovat za osobní údaj ve smyslu čl. 4 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Poskytování informací na základě informačního zákona pak lze nepochybně

subsumovat pod zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 4 odst. 2 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Aby mohlo být poskytnutí osobních údajů považováno za souladné s obecným nařízením o ochraně osobních údajů, musí se uskutečnit na základě konkrétního právního důvodu. V posuzovaném případě je tímto důvodem čl. 6 odst. 1 písm. c) obecného nařízení o ochraně osobních údajů, které stanoví, že zpracování osobních údajů je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje. Touto právní povinností je nepochybně též plnění informační povinnosti založené Listinou a informačním zákonem [srov. též § 5 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů]. V obecné rovině zbývá ještě dodat, že při poskytování osobních údajů je současně nutné vzít v potaz práva subjektu údajů a případné zásahy do jeho ústavně zaručených práv (např. práva na ochranu soukromí) a tento případný střet posoudit podle zásad proporcionality.

22. Pokud jde o osobní údaje, informační zákon o nich v § 8a odst. 1 stanoví, že *„informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“*. Odst. 2 téhož ustanovení pak stanoví, že *„povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“*
23. Požadovaná informace se týká pracovní činnosti soudkyně JUDr. Š. H., tj. vypovídá o její úřední činnosti ve smyslu § 8a odst. 2 informačního zákona.
24. Jak již krajský soud uvedl výše, předmětná informace má z hlediska možného zásahu do soukromí zmíněné soudkyně zcela marginální význam (výše provedená úvaha o nemožnosti zjistit pomocí předmětné informace pracovní návyky a o případném vzniku nebezpečí je nepochybně využitelná i na tomto místě). Je nutné vzít v úvahu, že se požadovaná informace týká soudkyně, tj. zástupkyně moci soudní a nositelky významné veřejné funkce. Ačkoliv se požadovaná informace týká dne, na který připadla neděle, a navíc se jednalo o státní svátek, JUDr. H. byla v daný den nařízena tzv. dosažitelnost. Požadovaná informace se netýká vysoce intimního nebo osobního prostoru, není urážlivá, nesnižuje důstojnost zmíněné soudkyně a obecně nemá žádný negativní informační obsah.
25. Při zvážení těchto okolností a s přihlédnutím k výše uvedenému závěru o nenaplnění důvodu pro odmítnutí žádosti popsaného v § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, krajský soud uzavírá, že nejenže není naplněn žádný z důvodů pro odmítnutí žádosti (zbylé zákonné důvody upravené v § 8b až § 11 zjevně na danou informaci nedopadají), ale že požadovaná informace v tomto konkrétním případě měla být poskytnuta na základě § 8a odst. 2 informačního zákona.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

26. S ohledem na shora uvedené krajský soud podle § 16 odst. 5 informačního zákona zrušil rozhodnutí správních orgánů a nařídil povinnému subjektu poskytnout požadované informace ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
27. Jelikož soud o věci rozhodl meritorně, bylo bezpředmětné se zabývat návrhem žalobce ze dne 13. 1. 2022 na nařízení předběžného opatření.
28. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve sporu zcela úspěšný, proto mu vzniklo právo

na náhradu nákladů řízení. Jelikož se u ústního jednání práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, soud mu ji nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 7. února 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu